

FALUSI ELÉGIA

TÜSKÖSEN ÁGÁL A GÖRBE HARASZT feszes magvait a porba mélyeszti
nem ösztökéli zápor a zömök lombokat
szemfájdítóan messze kémlenek kék könnybe ütnek a szilvafák
cérna ökörnyál leng szivárog réghalott szülék tüiből

enyésző sorsunk dűlőin hova kocogtok vézna szekerek
rázkódó kocsisok alatt a félálom küllői virágfejeket sodornak
keresztbe billent ostorral ragaszkodó csonka pipával
meddig zötyögtök még a csapáson tétova hajtók

a gebék tomporán nem hasít csíkot az ütés közékük vágátok régen a gyeplőt
szájukból nem széled a nyál szemetekből nem szakít könnyet a szél
repecskes ujjaitok közül rég elcsurrant a vékony gabonaér
nincs mélység amit ne mért volna le verejtékcsoöppeitek zuhanása

VESZTEG MARADTOK MÁR MINDHALÁLIG szemetekből kidülled a
[mostoha táj

jászoltól örökre eloldott barmaitok a holdba ügetnek
ménetek ott nyerít rikitó csontok közt valahány út végén
a sírban is halljátok s mint a mágnestű mereven álltok be irányába

a semmibe rúgott etetővödrök jajveszékelve kalimpálnak
égnék billenő ekék szarvát koppanva tördeli a jég
tolulj fel víz a kapanyomon gémeskút okádj széles nyalábban
hasadatok meg bádogszentek ingyen vízözönt sírjátok

jöjj el megváltás aki nem jöhetsz későn itt és sohasem
előre-lombosodó jövő figyelj vissza felénk egy-egy ággal
ha van fiatal kéz emelje meg őket a hónuk alatt
ne érezzék hogy ráncaikat a föld már szívja le magába

VADLUDAK HÚZNAK az égen kitárt karral lobogó ősz hajjal repülnek
[nagyapáink
benépesül az emlékezet szobor testüket csak egy ujjal érintsd porrá omlanak
csenevész sóhaj kurta vigasz nem illetheti mégsem őket
kezük ereje fölfénylik a gyümölcsök szemén melengeti a levegőt

ARANY JÁNOS

a földdel a hajnal
alászáll — ölyv a galambbal

még egyetlen toll egy csöpp vér
[se hull
a világ csak retteg elborul

amott a fák közt elúszón
füst sarjad — posztumusz lomb

de a megmakacsolt gyökerek
ölelnek csak meredt köveket

gondold el hogy itt nyár volt
[legelőbb
súlyos kripták őrzik melegét

az időt várom most is mint a holtat
markában zöld napot szorongat

a sarkcsillaghoz kikötözve
három szelindek évszak futkos
[körbe

állok én a belső hóesésben
mennydörgő óraketyegésben

mint kutya az elásott
csontot őrzöm ami nincs a világot

míg jön a víz jön szájába veszi
s a tél lábai elé fekteti

GÁL SÁNDOR

A HÁROMKERESZTŰ DOMB

arcomról elmúlt a nap
sárga hó hullt a messzeségre
nem nézlek már hogy lássalak

köd köd sokasodva
sápadó gömbök pergő özöne

csak el ne hagyjatok
magamtól könnyen meg tudnék
[válni

szememben látom a holnapit vakot
szeretne végre hazatalálni

kering a szél
bika-nagy fákat pörget
e háromkeresztű dombon
élni nem meghalni könnyebb

s már nem választhatok
háromszor tíz kő-évet nyeltem
háromszor tíz kőévnyi létben
életet nem csak halált leltem

FELEMELKEDŐ VIRÁG VAGY

felemelkedő virág vagy bennem
[kitárod
suhogó leveleidet szirmodat bontod
[árnyad
itt pihen a mélyben domború ágaid
állnak a szél örvénylő sóhajaiban

reggelek testéből épültél fehérré
nyitott kelyhedből apró kolibrik
isszák a holnapot szememből táplált
sugaraid napot holdat nevelnek
virág-lényed kibontja napjaimat

